

Hier is alweer de tiende brief met vragen van Janine Vermeij-Post aan ds. Peter Hendriks over de zaken rond de verhuizing naar de Waterstaatskerk. Heeft u ook nog vragen of opmerkingen? Laat het Janine weten, na de kerk tijdens de koffie, of via Facebook.

Beste Peter,

Het was een mooie dienst afgelopen zondag, waarin een baby gedoopt werd. Waar vroeger je kind laten dopen iets 'gewoons' was, is het nu een keuze die nog maar een enkeling maakt. Dat maakt het extra bijzonder. Deze ouders hadden de keuze ook gemaakt. Een van de redenen om hun kind te laten dopen was omdat ze hem veiligheid en geborgenheid wensten. Mooi. We willen dat natuurlijk allemaal: ons veilig en geborgen voelen. Ik weet eigenlijk niet goed hoe het komt dat we ons zo veilig en geborgen voelen in de kerk. Kan jij het omschrijven?

Het thema 'wachten' of 'geduld hebben' paste er ook heel goed bij. Geduld hebben is zo moeilijk, tenminste voor mij. Tijdens een van de gemeenteavonden werd ook de opmerking gemaakt dat we geduld moeten hebben. We willen meteen alles goed doen, maar met zoiets groots als het samengaan van de wijken naar een nieuw gebouw zullen we geduld met elkaar moeten hebben. Elkaar de ruimte en de tijd moeten geven om iets op te bouwen. Niet te snel in willen grijpen, maar erop vertrouwen dat iemand het zelf kan. Hoorde ik je zoiets ook niet tijdens de preek zeggen?

Na de dienst, tijdens de koffie, ontmoette ik een stel uit Friesland, die bij ons als gasten de dienst meemaakten. Toen ik me voorstelde als de brievenschrijfster riepen ze verrast: oh, ben jij die Janine. Ze vonden de brief leuk. Het bracht het gesprek meteen op de Waterstaatskerk. Ze vroegen ons wat er dan met de oude gebouwen zou gebeuren? Ik moest het antwoord schuldig blijven...

De tijd gaat snel, het is al bijna kerst. Ik oefen nog even mijn kerstrepertoire. Ook mijn viool komt eraan te pas. Daar geniet ik echt van.

Hartelijke groet,
Janine

Dag Janine,

Nature, top-tijdschrift in wetenschapsland, schreef deze week over een grote ster aan de hemel, vorig jaar. Leuk artikel, zo midden in Advent. Het blijkt de explosie van een verre 'zon' te zijn geweest, die in een zwart gat werd gezogen, een paar miljard lichtjaren bij ons vandaan. Hoe klein kun je je dan voelen. Zeker als je beseft dat onze aarde zonder zulke processen niet zou bestaan. Hoe dat verder gaat met onze rondtollende aarde? Langs de rand van zulke onmetelijke koude en tochtige vertes? Met onze zon als eigen warmtebron?

Vragen genoeg. Maar hoe klein we ook zijn, wij hoeven geen angst te hebben dat wij er alleen in worden gelaten. Daarover gaat het in de kerk: het vertrouwen in een Schepper die met onze kosmos is begonnen. De Eeuwige, die ons bestaan zin geeft en doel. Die er nu is, die er was vanaf het begin en er zal zijn tot het eind. Dat vertrouwen mogen wij doorgeven aan onze kinderen en hen erin onderdompelen. Ultieme geborgenheid en veiligheid dus. Maar ook de volle vrijheid om te kunnen groeien. In de Godservaringen in de bijbel is geduld misschien wel het belangrijkste woord. Geduld van de Eeuwige met ons, en geduld van ons met elkaar. Want om te kunnen groeien heeft een mens tijd nodig, en vertrouwen.

Bij onze overstap naar de Waterstaatskerk is dat niet anders. Het kan er allemaal nog zo prachtig zijn, er is geduld en tijd nodig om het tot iets echt moois te laten groeien. Geduld en vertrouwen, precies zoals jij het beschrijft. Je vraagt naar de oude gebouwen. De makelaar heeft taxaties gemaakt en ziet uit naar kopers. Dat kan snel gaan. Zo niet, dan blijven sommige gebouwen wellicht voor een deel even in gebruik. Leegstand is ook niet alles. Trouwens, bepaalde activiteiten kunnen best gewenst blijven op locatie in de wijk. Dan hoeven we daarvoor nog niet verder te zoeken.

Hartelijke groet, ds. Peter Hendriks

